

A MUNKAADÓKHOZ

Egy olyan munkaadót szólaltatunk meg a sok közül, aki élete nagy részét az üzleti világban töltötte. Emberek százait vette fel és bocsátotta el. Az alkoholistát a munkaadó szemüvegén át látja. Nézetei rendkívül hasznosnak bizonyulhatnak minden üzletember számára.

De hadd beszéljen ő maga:

„Valamikor egy 6 600 embert foglalkoztató részvénytársaság ügyvezető helyettese voltam. Egyik nap bejött a titkárnőm és közölte, hogy B. úr feltétlenül beszélni akar velem. Azt üzentem neki, hogy nem érdekel. B. urat már többször figyelmeztettem, hogy ez volt az utolsó lehetőség a számára. Nem sokkal később két egymást követő napon telefonált nekem Hartfordból, olyan részegen, hogy alig tudott beszélni. Azt mondtam neki, hogy ki van rúgva – véglegesen és örökre.

Titkárnőm visszajött és közölte, nem ő telefonál, hanem a bátyja, aki egy üzenetet akar átadni. Én még mindig azt vártam, hogy bocsánatért fog könyörögni, de a kagylóból ezek a szavak hallatszottak: »Csak azt akartam közölni, hogy Paul a múlt szombaton Hartfordban kiugrott a szálloda ablakából. Hátrahagyott egy levelet, amelyben azt írja, hogy ön volt a legjobb főnök, akinek valaha is dolgozott, s önt ne hibáztassuk semmiért.«

Egy másik alkalommal, ahogy felnyitottam egy asztalomon heverő levelet, egy újságkivágás esett ki belőle. Gyászjelentés volt az egyik legjobb ügynökömről, akit valaha ismertem. Két hét szakadatlan ivás után ráillesztette lábujját vadászpuskája ravaszára – a cső végét pedig a szájába vette. Hat héttel azelőtt bocsáttam el részegeskedése miatt.

Még egy eset: egy női hang hallatszott, nagyon gyöngén, valahonnan messziről, Virginiából. A hölgy azt akarta megtudni, érvényes-e még a férje vállalati biztosítása. A férj ugyanis négy nappal azelőtt fölakasztotta magát a fáskamrában. Kénytelen voltam őt is elbocsátani korábban az italozás miatt, pedig tehetséges és felkészült ember volt, az egyik legjobb szervező, akit valaha ismertem.

Három kiváló embert vesztett el a világ, mert akkor még nem voltam annyira tisztában az alkoholizmussal, mint most. És milyen ironiája a sorsnak – én magam is alkoholista lettem! Ha nem lép közbe egy megértő ember, én is az ő sorsukra jutottam volna. Ki tudja, hány ezer dollárjába került a cégnek a bukásom, mert sok pénz szükséges valakit ügyvezetői posztra kiképezni. Ez a pazarlás tovább folytatódik, hiszen az üzleti életben sok olyan eset fordul elő, amelyen jobb megértéssel segíteni lehetne.

Manapság szinte minden munkaadó erkölcsi felelősséget érez alkalmazottai jóléte iránt, és ezt igyekszik is vállalni. Érthető, hogy egy alkoholistával szemben nem mindig e szerint jár el. Számára az alkoholista a világ legostobább embere. Különleges képességei vagy

hozzá való erős személyes kötődés miatt a munkaadó néha az ilyen embert az ésszerűség határán túl is megtartja. Egyik-másik munkaadó már minden elképzelhető gyógymódot kipróbált. Csak kevés esetben hiányzott a türelem és a tolerancia. És mi, akik kihasználtuk a legjobb munkaadókat is, aligha hibáztathatjuk őket, ha kurtán-furcsán bántak el velünk.

Itt van például egy tipikus eset: Amerika egyik legnagyobb bankintézetének egyik tisztviselője tudja, hogy már nem iszom. Valamelyik nap a bank egyik ügyvezetőjéről beszélt nekem, aki – leírása alapján – minden kétséget kizáróan alkoholista. Úgy láttam, itt az alkalom, hogy segítsék. Beszéltem vele vagy két óra hosszat az alkoholbetegségről, és – amennyire tudtam – elé tártam a tüneteket és a következményeket. Kommentárja ez volt:

– Nagyon érdekes. De én biztos vagyok abban, hogy ez az ember fölhagyott az ivással. Épp most tért vissza egy három hónapos szabadságról, gyógykezelte magát, ragyogóan néz ki, arról nem is beszélve, hogy az igazgatótanács megmondta neki, ez volt az utolsó lehetősége.

Erre én csak azt tudtam válaszolni, hogy ha az illető a szokásos sémát követi, akkor minden eddiginél jobban be fog rúgni. Éreztem, hogy ez elkerülhetetlen, és azon tűnődtem, hogy a bank igazságtalanságot követ el ezzel az emberrel. Miért nem hozzák őt össze alkoholista társaságunk valamelyik tagjával? Lehet, hogy akkor lesz esélye. Rámutattam, hogy én végül is már jó három éve nem ittam semmit, ráadásul

olyan nehéz körülmények között, amelyek tíz ember közül kilencet arra készítetnének, hogy eligya az eszét. Miért nem adunk neki alkalmat legalább arra, hogy meghallgassa az én történetemet?

– Ó, nem – mondta a barátom –, ez a fickó vagy fölhagyott az ivással, vagy nem lesz állása. Ha megvan benne a te akaraterőd és elszántságod, akkor úrrá lesz a nehézségeken.

A végsőkgi elkeseredtem, mert láttam, hogy nem sikerült megértetnem magamat bankár barátommal. Egyszerűen nem volt képes elhinni, hogy kollégája komoly betegségben szenved. Nem lehetett mást tenni, mint várni.

Az történt, hogy az illető újra ivott, és kirúgták. Elbocsátása után érintkezésbe léptünk vele. Különbözőbb körülményeskedés nélkül elfogadta az alapelveket és a programot, amely rajtunk is segített. Ma kétségtelenül a felépülés útján jár. Számomra ez az eset azt bizonyítja, hogy az emberek általában nem értik, valójában mitől szenved az alkoholista, és nem tudják, hogy a munkaadók milyen szerepet játszhatnak beteg alkalmazottaik megmentésében.

Ha segíteni akar, ajánlatos figyelmen kívül hagynia saját alkoholfogyasztását vagy annak hiányát. Akár nagyívó, akár mérsékelt, akár pedig absztinens legyen valaki, bizonyára megvan a maga véleménye, sőt az előítélete a dologról. Azokat, akik mérsékelten isznak, jobban idegesítheti egy alkoholista, mint az absztinenseket. Ha az ember csak alkalmanként iszik, és tisztában van a saját reakcióival, akkor előfordulhat, hogy

olyan dolgokról alkot ítéletet, amelyek az alkoholista esetében másképp vannak. Ha valaki mérsékelt ivó, akkor tud inni is, meg hátat fordítani is az itálnak. Ha akarja, tudja kontrollálni az ivását. Képes arra, hogy egy este kellemesen berúgjon, aztán reggel fölkel, meg-
rázza a fejét, és megy a dolgára. Ennek az embernek az ital nem valódi probléma. És nem érti, hogy mások számára miért az, kivéve, ha gerinctelenek és ostobák.

Mikor alkoholistával van dolgunk, természetesen bosszankodhatunk, hogy valaki ennyire gyöngé, ostoba és felelőtlen lehet. Még ha többet tudunk is a betegségről, akkor is erős lehet bennünk ez az érzés.

Sokszor nagyon tanulságos az alkoholistát a munkahelyén megfigyelni. Általában kiváló, gyors észjárású, élénk fantáziájú és szimpatikus ember. Amikor józan, keményen dolgozik, és van érzéke a dolgok megoldásához. Ezekkel a képességekkel, ha nem inna, érdemes volna megtartani. Nem jár-e ki neki is ugyanaz a bánásmód, mint a többi alkalmazottnak, ha beteg? Nem érdemes őt megmenteni? Ha válasza – akár humanitárius, akár üzleti megfontolásból, akár mindkettőből – igen, akkor az itt következő javaslatok hasznosak lehetnek az ön számára.

Képes-e megszabadulni attól az érzéstől, hogy csupán szokással, csökönyösséggel vagy akaratgyengeséggel áll szemben? Ha nehézséget jelent, akkor ajánlatos elolvasni könyvünk második és harmadik fejezetét, ahol részletesen megvitattuk az alkoholbetegséget. Ön mint üzletember az eredmények tükrében szeretné tudni, mennyi ráfordítást igényel ez. Ha elfogadja, hogy alkalmazottja beteg, akkor vajon meg lehet-e bocsátani

neki azért, amit a múltban elkövetett? El lehet-e felejtetni szélsőséges viselkedését? Figyelembe lehet-e venni, hogy az alkoholfogyasztás következtében eltorzult a gondolkodása, s lehet-e őt ezért az alkohol áldozatának tekinteni?

Jól emlékszem, mennyire megdöbbenett, amikor egy neves chicagói orvos olyan esetekről beszélt nekem, amelyekben a gerincfolyadék nyomása valósággal megrepesztette az agyvelőt. Nem csoda hát, ha az alkoholista furcsa és irracionális. Ki nem lenne az, ilyen felforrt aggyal? A normális ivókra nem hat ennyire az alkohol, és nem is érthetik meg az alkoholista rendellenes viselkedését.

Embere valószínűleg megpróbálja eltitkolni ballépéseit, esetleges botrányos ügyeit. Lehet, hogy ezek egyenesen undorítóak. Szinte képtelenség fölfogni, hogyan sülyedhetett idáig egy látszólag tisztességes ember. De ezeket a ballépéseket, bármilyen súlyosak is, az alkoholnak a tudatra gyakorolt abnormális hatásával magyarázhatjuk. Az alkoholista, bár normális állapotában a becsületesség mintaképe lehet, hihetetlen dolgokat művel, amikor iszik vagy éppen másnapos. Ivás után szörnyű hangulati változás következik be nála. Ezek a kilengések azonban nem többek, mint ideiglenes állapotok.

Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy minden alkoholista becsületes, tisztességes, amikor nem iszik. Ez természetesen nem igaz, és az ilyen emberek gyakran rászedhetik önt. Látván igyekezetét, hogy megértse és segítse őket, néhányan megpróbálnak visszaélni jóindu-

latával. Ha biztos abban, hogy embere nem akarja abba hagyni az ivást, akkor a munkaadó nyugodtan elbocsáthatja: minél előbb, annál jobb. Nem tesz vele jót, ha megtartja. Ha kirúgja, talán még áldásos hatással is lesz rá. Lehet, hogy ez lesz az a megrázkódtatás, amire szüksége van. Saját esetemből tudom, hogy cégem semmi olyat nem tudott volna tenni, ami engem megállított volna. Hiszen amíg állásom volt, nem voltam képes felfogni helyzetem súlyosságát. Ha előbb kirúgnak, utána pedig elélem tárják az itt leírt megoldást, hat hónap múlva egészséges emberként térhettem volna vissza.

Sokan vannak, akik abba akarják hagyni az ivást. Ezeknél sok mindent el lehet érni. Az ön megértő bánásmódjának meglesz az eredménye.

Lehet, hogy éppen egy ilyen esettel áll szemben. Ő abba akarja hagyni az ivást, és ön szeretné segíteni, még ha csak üzleti szempontból is. Ön most már többet tud az alkoholizmusról. Láthatja, hogy embere szellemileg és testileg egyaránt beteg. Hajlandó elnézni múltbéli viselt dolgait. Például így közelítsen hozzá:

Mondja meg neki, tud az italozásáról, s hogy ennek véget kell vetni. Hozzáteheti még, hogy értékeli képességeit, szeretné megtartani őt, de nem teheti, ha folytatja az ivást. A határozott állásfoglalás ilyen esetekben sokunkon segített.

Ezek után biztosítsa őt arról, nem áll szándékában kioktatni, elítélni vagy erkölcsi prédikációt tartani neki. Ha korábban ilyen előfordult, az félreértés volt. Ha lehetséges, juttassa kifejezésre, hogy nem táplál iránta

negatív érzelmeket. Ezen a ponton célravezető az alkoholizmusról mint betegségről beszélni. Hozza tudomására, hogy meggyőződése szerint ő súlyosan, talán halálosan beteg. Rendbe akar-e jönni? Kérdezze ezt meg, mert sok eltorzult és elkábított tudatú alkoholista nem is akar leszokni. Ő akar-e? Megteszi-e a szükséges lépéseket, hajlandó-e magát mindennek alávetni gyógyulása érdekében, hajlandó-e örökre abbahagyni az ivást?

Ha igent mond, vajon komolyan gondolja-e, vagy azt hiszi, becsaphatja önt, és egy kis pihenés meg gyógykezelés után képes lesz egyszer-másszor megúszni néhány pohár ital elfogyasztását? Meggyőződésünk, hogy ezekben a kérdésekben nagyon alaposnak kell lenni. Biztosnak kell lennünk, hogy emberünk nem vezet-e félre bennünket, és nem csapja-e be saját magát.

Öntől függ, hogy ezt a könyvet megemlíti-e vagy sem. Ha embere húzza az időt, és még arra gondol, hogy újra ihat, esetleg sört, akkor nyugodtan elbocsáthatja őt a következő részegeskedés után, ami majdnem bizonyosan be fog következni, ha alkoholistáról van szó. Ezt határozottan adja tudtára. Vagy olyan emberrel van dolga, aki képes – és meg is fog – gyógyulni, vagy nem. Ha nem, akkor miért vesztegetné rá az időt? Ez ridegségnek tűnhet, de többnyire ez a legjobb megoldás.

Miután meggyőződött arról, hogy embere föl akar épülni, és ennek érdekében mindent elkövet, javasolhatja neki, hogy pontosan mit tegyen. A legtöbb aktív alkoholista számára, vagy aki éppen most esett át egy

többnapos részegeskedésen, némi fizikai gyógykezelés kívánatos, sőt kötelező is lehet. Ez természetesen az orvosára tartozik. Bármilyen módszerrel, de alaposan tisztítsák meg emberünk szervezetét és tudatát az alkohol hatásától. Hozzáértő kezekben ez általában hamar megy, és nem is nagyon költséges. Emberünk jobban fog haladni, ha olyan fizikai kondícióba kerül, hogy képes tisztán gondolkodni, és megszűnik az ivásvágya. Ha gyógykezelést javasol, ajánlatos megmondani, hogy a kezelési költséget később levonják a fizetéséből. Helyes, ha teljes mértékben felelősséget érez magáért.

Ha embere elfogadja ajánlatát, akkor rá kell mutatni, hogy a fizikai kezelés csupán az érem egyik oldala, meg kell értenie, hogy a legjobb orvosi kezelés mellett is gyökeresen meg kell változnia. Az ivászat leküzdéséhez a gondolkodás és a hozzáállás átalakulása szükséges. Nekünk a felépülést mindenképp fölé kell helyezni, mert nélküle mindannyian elveszítettük volna az otthonunkat és az állásunkat is.

Tud-e bízni fenntartás nélkül abban, hogy embe-
re képes lesz felépülni? És hogy a bizalom témájánál
maradjunk, képes-e magáévá tenni azt az álláspontot,
hogy az ön részéről az ügy szigorúan magánügy ma-
rad, hogy alkoholista barátja kötelességmulasztásairól
és hamarosan kezdődő kezeléséről az ő beleegyezése
nélkül sohasem beszél? Nagyon ajánlatos, hogy vissza-
térése után hosszú beszélgetést folytasson vele erről.

Visszatérve a könyv témájához: olyan javaslatokat
tartalmaz, amelyek segítségével az alkalmazott meg-
tudja oldani problémáját. Néhány itt található elkép-
zelés az ön számára újszerű lehet. Talán nem teljesen

szimpatikus a megközelítés, amit ajánlunk. Semmi esetre sem tekintjük ezt az egyetlen megoldásnak az ügyben, de a mi esetünkben bevált. Végül is mi érdekli önt, az eredmény vagy a módszer? Akár tetszik alkalmazottjának, akár nem, meg fogja tudni a kegyetlen igazságot az alkoholizmusról. Ez csöppet sem fog ártani neki akkor sem, ha nem hajlandó a mi gyógy módunkat elfogadni.

Javasoljuk, ajánlja ezt a könyvet az orvos figyelmébe, aki majd páciensünket kezeli. Ha a könyvet a páciens képes elolvasni, míg akut depresszióban van, ráébredhet valódi állapotára.

Reméljük, az orvos megmondja a páciensnek az állapotáról az igazságot, akármi legyen is az. Mikor a könyvet átnyújtjuk, jobb, ha senki nem mondja neki, hogy muszáj ezeket a javaslatokat követnie. Ezt neki magának kell eldöntenie.

Természetesen ön biztosra veszi, hogy a megváltozott életvitele és a könyvben leírtak alkalmazása majd eredményt hoz. Egyes esetekben igen, másokban talán nem. De ha ön kitartó, akkor a mind több sikeres eset méltán töltheti el önt jó érzéssel. Ahogy egyre meszebb jut a hírünk, és ahogy létszámunk növekszik, reméljük, hogy alkalmazottai személyes kapcsolatba kerülnek valakivel közülünk. Mindamellet biztosak vagyunk abban, hogy nagyon sokat lehet elérni egyedül a könyv használatával is.

Amikor alkalmazottja visszatér, beszélgessen el vele. Kérdezze meg, úgy gondolja-e, hogy megtalálta a megoldást. Ha úgy érzi, hogy önnel meg tudja beszélni

problémáit, ha tudja, hogy ön megérti őt, és nem fog felháborodni semmin, akkor valószínűleg jól indult és gyorsan fog haladni.

Még valami: meg tudja-e őrizni a nyugalját, ha alkalmazottja elképesztő dolgokkal rukkol elő? Például hogy túlszámlázta költségeit, vagy el akarta csalni az ön kuncsaftjait. Valóban, embere szinte bármivel előállhat, ugyanis ha egyszer elfogadta megoldásunkat, az szigorú becsületességet követel tőle. Képes-e ön leírni a múltat, mint egy rossz befektetést, és tiszta lappal előről kezdeni vele mindent? Ha pedig pénzzel tartozik önnek, megegyezésre juthatnak.

Ha a családi helyzetéről esik szó, ön kétségtelesen hasznos javaslatokkal szolgálhat neki. Beszélhet-e őszintén önnel, persze nem vállalati pletykákról és mások bírálatáról? Ha igen, akkor alkalmazottja messze menő lojalitást fog ön iránt tanúsítani.

Nekünk, alkoholistáknak a legnagyobb ellenségünk a neheztelés, a féltékenység, az irigység, a frusztráció és a félelem. Az üzleti életben mindig lesz rivalizálás, és ebből fakadóan bizonyos fokú munkahelyi áskálódás. Mi, alkoholisták néha úgy érezzük, mintha az emberek víz alá próbálnának nyomni bennünket. Általában ez nem így van. De iszákosságunkat néha felhasználják ellenünk.

Eszembe jut egy eset, amikor egy rosszindulatú ember ártatlannak tűnő kis tréfákat sütögetett el egy alkoholista részegeskedéseiről, s ezzel ravasz módon pletykákat terjesztett. Egy másik esetben kórházi kezelésre utaltak be egy alkoholistát. Eleinte csak néhány

ember tudott a dologról, de aztán hamarosan már az egész vállalatnál elterjedt a hír. Ez csökkentette az illető esélyét a felépülésre. A munkaadó legtöbbször megvédheti alkalmazottait a fölösleges provokációktól és tisztességtelen kritikáktól.

Az alkoholisták általában energikus emberek. Sokat dolgoznak és sokat szórakoznak. Az ilyen lelkesedésnek jóra kell vezetnie. Az ön beosztottjának arra kell törekednie, hogy rendbe hozza az életét. Mivel még nem áll egész biztosan a lábán, túlhajszolhatja magát. Ön fékezheti egy kicsit, hogy ne napi tizenhat órát dolgozzék. Lehet, hogy arra kell ösztönöznie őt, hogy időnként kikapcsolódjon. Valószínűleg sokat akar tenni más alkoholistákért is, és előfordulhat, hogy ez munkaidőben történik. Itt az ésszerű rugalmasság sokat segíthet. Erre a munkára ugyanis a saját józansága karbantartásához van szüksége.

Mikor embere már néhány hónapja nem ivott, felhasználhatja szolgálatait más alkalmazottak javára, akik szintén az alkoholisták játékait játsszák – feltéve természetesen, hogy azok nem tiltakoznak egy harmadik személy bevonása ellen. Egy felépült alkoholista, akinek nincs jelentős beosztása, nyugodtan beszélhet egy magasabb pozícióban levővel is, és mivel ő már gyökeresen más alapokra helyezte az életét, soha nem fog visszaélni a helyzettel.

Emberében megbízhat. Az alkoholista mentegetőzéseivel kapcsolatos korábbi tapasztalatai természetesen sokszor gyanakvóvá teszik. Ha a feleség legközelebb betelefonál, hogy a férje beteg, akkor ön rögtön arra

következtethet, hogy részeg. Ha tényleg részeg, de föl akar épülni, akkor be fogja vallani a dolgot, még ha az állásába kerül is. Mert tudja, hogy őszintének kell lennie, ha élni akar. Nagyra fogja értékelni, hogy ön nem állandóan vele foglalkozik, hogy nem gyanakvó, illetve nem is igyekszik úgy irányítani az életét, hogy megvédje őt az ivási kísértésektől. Ha emberünk lelkiismeretesen tartja magát a felépülési programhoz, akkor bárhová elmehet, ahová az üzleti ügyek szólítják.

Ha megbotlik, még ha egyetlenegyszer is, akkor önnel kell eldöntenie, hogy elbocsátja-e. Ha meg van győződve arról, hogy nem veszi komolyan az egészséget, kétségkívül el kell küldenie. Ha viszont, épp ellenkezőleg, arról van meggyőződve, hogy mindent megtesz, ami tőle telik, akkor dönthet úgy, hogy ad neki még egy lehetőséget. De ne érezze, hogy kötelessége őt megtartani, mert ez alól már régen föl van mentve.

Van még egy dolog, amit megtehet. Ha az ön cége nagy, akkor részlegvezetőinek odaadhatja ezt a könyvet. Tudomásukra hozhatja, hogy nincs kifogása a cégnél dolgozó alkoholisták ellen. Ezek a részlegvezetők gyakran nehéz helyzetben vannak. Az alájuk beosztott emberek gyakran a barátaik is. Ezért ilyen vagy olyan okból védik ezeket az embereket, abban reménykedve, hogy majd csak jobbra fordulnak a dolgok. Gyakran még saját állásukat is kockáztatják, hogy segítséget nyújtsanak az iszákosoknak, akiket már réges-régen ki kellett volna rúgni, vagy pedig lehetőséget adni nekik, hogy rendbe jöjjenek.

E könyv elolvasása után a részlegvezető odamehet az ilyen emberhez, körülbelül ezzel a szöveggel:

– Figyelj ide! Abba akarod hagyni az ivást, vagy nem? Mindig kínos helyzetbe hozol, amikor berúgsz. Ez nem korrekt sem velem, sem a céggel szemben. Most megtudtam valamit az alkoholizmusról. Ha te alkoholista vagy – márpedig úgy viselkedsz, mintha az lennél –, akkor igen beteg ember vagy. A cég segíteni akar, hogy rendbe jöjj, és ha érdekel, van megoldás. Ha elfogadod, a múltad el lesz felejtve, és az a tény, hogy gyógykezelésre mentél, szóba sem fog kerülni. De ha nem tudod vagy nem akarod abbahagyni az ivást, akkor azt hiszem, jobb, ha felmondasz.

Lehet, hogy a részlegvezetője nem ért egyet e könyv tartalmával. Ezt nem kell és nem is szabad elárulnia alkoholista kollégájának. De legalább érteni fogja a problémát, és nem fogják többé félrevezetni a szokásos ígéretések. Képes lesz korrekt álláspontot elfoglalni emberével szemben. Többé nem lesz oka arra, hogy egy alkoholista alkalmazottnak falazzon.

A lényeg az, hogy senkit sem szabad pusztán azért kirúgni, mert alkoholista. Ha abba akarja hagyni az ivást, akkor reális lehetőséget kell neki adni. Ha nem tudja vagy nem akarja, akkor általában el kell bocsátani.

Úgy véljük, ez a módszer többféle célt szolgál. Lehetővé teszi az értékes emberek rehabilitációját. Ugyanakkor ön nem fogja kínosnak érezni, hogy megszabaduljon azoktól, akik nem tudják vagy nem akarják abbahagyni az ivást. Az alkoholizmus komoly károkat okozhat a cégnek idő-, hírnév- és emberveszteség formájában. Reméljük, hogy javaslataink segítik önt. Úgy

gondoljuk, ésszerűen járunk el, amikor arra biztatjuk önt, hogy vessen véget ennek a pazarlásnak, és adjon esélyt arra érdemes embereinek.

Nemrégiben fölkerestük egy nagy iparvállalat alelnökét, és meghallgattuk véleményét:

– Rendkívüli öröömre szolgál, barátaim, hogy önök megoldották ivási problémájukat. De ez a cég nem avatkozik bele alkalmazottainak szokásaiba. Ha valaki annyit iszik, hogy a munkája látja kárát, akkor kirúgjuk. Nem látom, hogy önök milyen segítséget nyújthatnának nekünk, hiszen, mint látják, nálunk nincs alkoholprobléma.

Ez a cég milliókat költ minden évben a kutatásra. Termelési költségei fillérre ki vannak számítva. Üdülést és szórakozási lehetőséget biztosít alkalmazottainak. Vállalati biztosítással rendelkezik. Valódi érdekük – humanitárius és üzleti szempontból is – az alkalmazottak jóléte. De ami az alkoholizmust illeti, arról úgy gondolják, náluk ilyen nincs.

Ez talán a tipikus hozzáállás. Mi, akik jól ismerjük az üzleti életet, legalábbis az alkoholista szempontjából, csak mosolyogni tudunk ennek az úrnak a véleményén, még ha ő komolyan is gondolja. Bizonyára meg lenne döbbenve, ha tudná, hogy cégének mennyibe kerül évente az alkoholizmus. A cég valószínűleg sok tényleges vagy potenciális alkoholistát alkalmaz. Meggyőződésünk, hogy a nagyvállalatok vezetői gyakran mit sem tudnak arról, hogy milyen súlyos probléma ez. Még ha szentül hiszi is, hogy cégénél nincs alkoholprobléma, talán megéri újra megvizsgálni az ügyet. Néhány igen érdekes fölfedezést tehet.

Ez a fejezet természetesen alkoholistákra, beteg és zavarodott emberekre vonatkozik. Azok, akikre barátunk, a vállalati alelnök gondolt, időnként isznak, vagy néha kirúgnak a hámból. Az ő esetükben kétségtelenül helyénvaló az említett eljárás, csakhogya ő nem tett különbséget az ilyen emberek és az alkoholisták között.

Nem várhatjuk el, hogy valaki aránytalanul sok időt és figyelmet fordítson az alkoholista alkalmazottakra. Nem kell kivételezni velük. Azok, akik képesek a felépülésre, nem is kívánnak ilyen elbánást, és nem lesznek tolakodók. Épp ellenkezőleg. Megszállottan fognak dolgozni, és életük végéig hálásak lesznek önnek.

Jelenleg van egy kisebb vállalatom két alkoholista alkalmazottal, akik annyit produkálnak, mint öt másikat üzletkötő. Miért is ne? Megváltozott a felfogásuk a világról, ők azok, akik a halál torkából menekültek meg. Minden percét élveztem a munkának, amellyel egyenesbe hoztam őket.”*

*Elérhetőségeinket lásd a 191. oldalon. Örülünk jelentkezésének, ha segítségére lehetünk.